РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

16 януари 2007 година *

По дело C-265/05

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Cour de cassation (Франция) с акт от 21 юни 2005 г., постъпил в Съда на 27 юни 2005 г. в рамките на производство по дело

José Perez Naranjo

срещу

Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. M. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas, г-н R. Schintgen, г-н P. Kūris, г-н E. Juhász (докладчик) и г-н J. Klučka, председатели на състави, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н U. Lõhmus, г-н E. Levits, г-н A. Ó Caoimh и г-н L. Bay Larsen, съдии,

* Език на производството: френски.

генерален адвокат: г-н L. A. Geelhoed,
секретар: г-жа K. Sztranc-Sławiczek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 юни 2006 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за José Perez Naranjo, от SCP Thomas-Raquin и Benabent, avocat,

— за Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie, от адв. J.-A. Blanc, avocat,

— за френското правителство, от г-н G. de Bergues и г-жа O. Christmann, в качеството на представители,

— за испанското правителство, от г-н I. del Cuvillo Contreras и г-н A. Sampol Pucurull, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н G. Aiello, avvocato dello Stato,

— за финландското правителство, от г-жа T. Pynnä, в качеството на представител,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-жа C. White, в качеството на представител, подпомагана от г-н T. de la Mare, barrister,

— за Комисия на Европейските общности, от г-н D. Martin и г-жа M.-J. Jonczy, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 13 юли 2006 г.

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 4, параграф 2а, член 10а, член 19, параграф 1 и член 95б, както и на приложение IIа към Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35, наричан по-нататък „Регламент № 1408/71“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Perez Naranjo и Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie във връзка с молбата на г-н Perez Naranjo да му бъде изплатена допълнителна помощ (наричана по-нататък „допълнителна помощ") от Фонда за национално единство, преобразуван от 1-ви януари 1994 г. във Фонд за национално единство „старост" (наричан по-нататък „Фонда").

Правна уредба

Общностно право

3 Член 4, параграф 1 от Регламент № 1408/71 предвижда:

„Настоящият регламент се прилага за цялото законодателство, което се отнася до следните клонове на социално осигуряване:

[...]

в) обезщетения за старост;

[...]"

4 Член 4, параграф 2а от Регламент № 1408/71 гласи:

„Настоящият регламент се прилага за специални обезщетения, получавани без вноски, които са предвидени съгласно друго законодателство или схеми, освен посочените в параграф 1, или които са изключени по силата на параграф 4, когато въпросните обезщетения са предназначени:

а) да осигуряват допълнително, заместващо или спомагателно покритие за рисковете, посрещани от клоновете на социално осигуряване, посочени в параграф 1, букви от а) до з);

б) или единствено като специфична закрила за лица с увреждания."

5 Член 10, параграф 1, първа алинея от Регламент № 1408/71, отнасящ се до отмяната на клаузите за пребиваване, гласи:

„Ако в настоящия регламент не е предвидено друго, придобитите съгласно законодателството на една или повече държави-членки парични обезщетения за инвалидност, старост или на преживели лица, пенсия за трудова злополука или професионална болест и помощи при смърт не подлежат на никакво намаление, изменение, спиране, прекратяване или конфискация, поради факта че получателят пребивава на територията на държава-членка, различна от тази, в която се намира институцията, която отговаря за изплащането на обезщетенията".

6 Член 10а, параграф 1 от Регламент № 1408/71 предвижда следното:

„Независимо от разпоредбите на член 10 и дял III, посочените в член 4, параграф 2а специални парични обезщетения без вноски се отпускат на лицата, за които се прилага настоящият регламент, само на територията и съобразно законодателството на държавата-членка, в която те пребивават, при условие че тези обезщетения са изброени в приложение IIа. Такива обезщетения се отпускат от и за сметка на институцията по мястото на пребиваване“.

7 По смисъла на член 19, параграф 1 от Регламент № 1408/71:

„Заето или самостоятелно заето лице, което пребивава на територията на държава-членка, различна от компетентната държава и което отговаря на предвидените от законодателството на компетентната държава условия за придобиване на право на обезщетения, като при необходимост се вземат предвид разпоредбите на член 18, получава в държавата, в която пребивава:

а) предоставяните от името на компетентната институция обезщетения в натура от институцията по пребиваване, в съответствие с разпоредбите на прилаганото от тази институция законодателство, като осигурено при нея лице;

б) предоставяните от компетентната институция парични обезщетения в съответствие с прилаганото от нея законодателство. [...]“

8 Третото и четвърто съображение от Регламент (ЕИО) № 1247/92 на Съвета от 30 април 1992 г. за изменение на Регламент (ЕИО) № 1408/71 (ОВ L 136, стр. 1), чийто член 1 добавя в Регламент № 1408/71 посочените по-горе член 4, параграф 2а и член 10а, са формулирани, както следва:

„като има предвид, че е необходимо [...] да се отчете практиката на Съда на Европейските общности, според която някои обезщетения, предвидени съгласно националните законодателства, могат да попадат едновременно в рамките на категориите както на социалното осигуряване, така и на социалното подпомагане, поради тяхното приложно поле по отношение на лицата, техните цели и особеностите на тяхното прилагане;

като има предвид, че Съдът на Европейските общности е заявил, че по определени свои характеристики законодателствата, по силата на които се отпускат такива обезщетения, се приближават до социалното подпомагане, доколкото нуждата представлява основен критерий за тяхното прилагане и доколкото условията за отпускането им изключват каквото и да било изискване относно натрупването на периоди на заетост или на внасяне на осигурителни вноски, докато по други характеристики те се доближават до социалното осигуряване, доколкото липсва дискреционно право по отношение на начина, по който тези обезщетения са отпуснати, така както са предвидени и доколкото това предоставя на получателите им законно определено положение.“ [неофициален превод]

9 Член 95б от Регламент № 1408/71, озаглавен „Преходни разпоредби за прилагането на Регламент (ЕИО) № 1247/92“, има следната редакция в параграф 9:

„Прилагането на член 1 от Регламент (ЕИО) № 1247/92 не може да води до отхвърляне на молба за специално обезщетение, получено без вноски, което се

отпуска като добавка към пенсия, която е подадена от заинтересовано лице, което преди 1 юни 1992 г. е отговаряло на условията за отпускане на това обезщетение, дори когато съответното лице пребивава на територията на държава-членка, различна от компетентната държава-членка, при условие че молбата за обезщетение е подадена в срок от пет години, считано от 1 юни 1992 г.“

10 В частта относно Франция в приложение IIa към Регламент № 1408/71 фигурира следната отметка:

„a) Допълнителна помощ от Фонда за национално единство (Закон от 30 юни 1956 г.)“.

Национално право

11 Редакцията на член L. 815-2, първа алинея от Code de la sécurité sociale [Кодекс за социално осигуряване], приложима към момента на осъществяване на фактите по главното производство, предвижда, че „[в]сяко лице с френско гражданство, което пребивава на територията на метрополията или в някой от департаментите, изброени в член L. 715-1 [...], достигнало определена минимална възраст, занижена в случай на неработоспособност, ползващо се по силата на законови или подзаконови разпоредби от едно или повече предимства поради старост [...], има право на допълнителна помощ“ при условията, определени в този кодекс.

12 Член R. 815-2, първа алинея от същия кодекс определя посочената минимална възраст на шестдесет и пет години в общия случай и на шестдесет години в случай на неработоспособност.

13 Съгласно членове L. 815-2-1, L. 815-7 и L. 815-8 от посочения кодекс размерът на допълнителната помощ се възстановява на изплатилите го учреждения или служби от Фонда, изплаща се след изрична молба от страна на заинтересованите лица и се дължи само когато сборът на тази помощ и личните средства на молителя не надвишават определени максимални стойности, определени с постановление.

14 От постъпилите на 8 май 2006 г. в секретариата на Съда допълнителни сведения, които по силата на член 104, параграф 5 от Процедурния правилник Съдът иска от препращащата юрисдикция с оглед изясняването на определени обстоятелства, е видно, че допълнителната помощ, чието изплащане се поема от Фонда, създаден със Закон № 93-936 от 22 юли 1993 г., допълва едно основно предимство до границата на определен гарантиран минимален доход при старост и че същата се получава след проверка на средствата при условията, изброени в членове R. 815-21 до R. 815-32 от Code de la sécurité sociale [Кодекс за социално осигуряване].

15 По силата на член L. 135-1, първа алинея от същия кодекс задача на Фонда е да поема изплащането на предимствата, свързани с риска „старост", получавани без вноски и включени в обхвата на помощите, предоставяни по схемата за национално единство. Както е видно от член L. 135-3 от кодекса и от писмените становища на френското правителство, в приходите на Фонда, предназначени за финансирането на поеманите от него разходи по посочения член L. 135-1, се включва или се е включвал между 1994 г. и 2003 г. целият размер или част от размера на общите социални вноски и на социалните вноски по схемата за национално единство, дължими от дружествата, както и в по-малка степен този на социалната удръжка от 2 %, на данъците върху напитки и на осигурителния данък [taxe prévoyance].

16 Общите социални вноски се дължат за трудови доходи и за заместващите доходи на физически лица, както и за доходите от имущество, от инвестиране и от игрална дейност. Социалните вноски по схемата за национално единство, дължими от дружествата, и социалната удръжка от 2 % имат за основа съответно данъка върху оборота на дружествата, облагани с корпоративен данък, и доходите на пребиваващи във Франция физически лица от имущество или от инвестиране.

Обстоятелствата по главното производство и преюдициалният въпрос

17 Г-н Perez Naranjo, ищец в главното производство, роден на 27 септември 1931 г., е испански гражданин. След като работи във Франция от 1957 г. до 1964 г., се завръща в Испания. От 1 ноември 1991 г. той получава пенсия за старост по френската схема.

18 На 28 май 1997 г. той подава молба до Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie за изплащане на допълнителната помощ. След като молбата му е отхвърлена, той предявява иск пред Tribunal des affaires de sécurité sociale [съд по социалноосигурителни дела] в Лил, който е отхвърлен с решение от 13 декември 2001 г.

19 Сезиран с жалба на ищеца в главното производство срещу посоченото решение, Cour d'appel [апелативен съд] в Дуе също отхвърля искането с решение от 28 февруари 2003 г., поради съображението че допълнителната помощ, изрично уредена в приложение IIa към Регламент № 1408/71, попада в рамките на особена категория обезщетения, наречени „специални обезщетения, получавани без вноски", уредени в член 10a от същия регламент, които не могат да бъдат прехвърляни за изплащане в друга държава от 1 юни 1992 г. — дата, към която заинтересованото лице не е отговаряло на предвиденото във френското законодателство условие за възраст.

20 Ищецът в главното производство обжалва пред Cour de cassation [Касационен съд], изтъквайки в подкрепа на своята касационна жалба, че допълнителната помощ не съставлява нито специално обезщетение, нито обезщетение, получавано без вноски, и че приемайки противното единствено на основанието, че въпросната помощ е изрично посочена в приложение IIa към Регламент № 1408/71, без да извърши проверка на естеството на споменатата помощ, Cour d'appel в Дуе е нарушил член 4, параграф 2a и член 10a от посочения регламент.

21 При тези обстоятелства Cour de cassation решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли общностното право да се тълкува в смисъл, че спорната допълнителна помощ, включена в приложение IIa към Регламент № 1408/71, има специален характер и се получава без вноски, поради което съгласно член 10a и член 95б от Регламент № 1408/71 се изключва отпускането ѝ на молител, който не пребивава на територията на съответната държава и не отговаря на условието за възраст към 1 юни 1992 г., или то следва да се тълкува в смисъл, че разглеждана като социалноосигурително обезщетение тази помощ, съгласно член 19, параграф 1 от същия регламент, трябва да бъде изплащана на съответното лице при спазване на условията за отпускането ѝ, независимо от това на територията на коя държава-членка пребивава последното?"

По допустимостта

22 Финландското правителство поставя под съмнение допустимостта на отправения въпрос, поради съображението че актът за препращане не представя достатъчно ясно правната уредба, относима към спора, и че осигурените сведения са до такава степен непълни, че то не смята, че е в състояние да представи становище по този въпрос.

23 Все пак по искане на Съда препращащата юрисдикция дава пояснения относно националната правна уредба. Освен това държавите-членки и общностните институции са имали възможността да допълнят своите становища по време на съдебното заседание. При тези обстоятелства Съдът счита, че разполага с достатъчно пояснения, за да може да отговори надлежно на поставения въпрос.

24 Следователно не е налице основание поставеният въпрос да бъде обявен за недопустим.

По преюдициалния въпрос

25 Със своя въпрос препращащата юрисдикция по същество иска да се установи дали обезщетение като допълнителната помощ, посочена в частта относно Франция в приложение IIa към Регламент № 1408/71, представлява специално обезщетение, получавано без вноски по смисъла на член 4, параграф 2а от посочения регламент. В действителност, ако подобна квалификация бъде възприета, то съобразно членове 10а и 95б от същия регламент молител, който

не пребивава на територията на съответната държава-членка и не отговаря на условието за възраст към 1 юни 1992 г., не може да се ползва от това обезщетение; обратно, в случай че въпросната помощ не бъде квалифицирана като специално обезщетение, получавано без вноски, тя следва да бъде изплащана на съответните лица, които са отговаряли на условията за възраст към тази дата съобразно член 19, параграф 1 от същия регламент, независимо на територията на коя държава-членка последните пребивават.

26 Съдът вече е разглеждал възможността за прехвърляне на изплащането на допълнителната помощ и е счел, че подчиняването на изплащането на тази помощ на условие за пребиваване на територията на Франция е несъвместимо с член 10, параграф 1 от Регламент № 1408/71 (вж. Решение от 24 февруари 1987 г. по дело Giletti и др., 379/85—381/85 и 93/86, Recueil, стр. 955, точка 17 и Решение от 12 юли 1990 г. по дело Комисия/Франция, C-236/88, Recueil, стр. I-3163, точки 14 и 20).

27 В резултат на тези решения обаче Регламент № 1247/92 изменя Регламент № 1408/71, включвайки в него по-специално член 4, параграф 2а и член 10а. По силата на първа алинея от последния член специални обезщетения, получавани без вноски, посочени в споменатия член 4, параграф 2а, се отпускат на лица, които пребивават на територията на държавата-членка, компетентна да изплаща тези обезщетения.

28 Следователно въпросът за възможността за прехвърляне на изплащането на допълнителната помощ трябва да бъде разгледан в светлината на споменатия член 10а.

29 От практиката на Съда е видно, че дерогационните разпоредби относно прехвърляемостта на социалноосигурителните обезщетения, съдържащи се в член 10а от Регламент № 1408/71, следва да се тълкуват стеснително. Този член се отнася единствено до обезщетенията, които отговарят на условията, определени в член 4, параграф 2а от същия регламент, а именно обезщетенията, които имат едновременно специален характер и характер на обезщетения, получавани без вноски, и които са посочени в приложение IIа към споменатия регламент (вж. в този смисъл Решение от 29 април 2004 г. по дело Skalka, C-160/02, Recueil, стр. I-5613, точка 19, както и Решение от 6 юли 2006 г. по дело Kersbergen-Lap и Dams-Schipper, C-154/05, Recueil, стр. I-6249, точка 25).

30 Както бе припомнено в точка 10 от настоящото съдебно решение, допълнителната помощ е посочена в приложение IIа към Регламент № 1408/71.

31 Ето защо следва да се провери от една страна дали тази помощ има специален характер, а от друга — дали има характер, който не предполага плащане на вноски.

Относно специалния характер на допълнителната помощ

32 Съдът вече е отсъдил, че специалното обезщетение по смисъла на член 4, параграф 2а от Регламент № 1408/71 се определя посредством крайната цел, към която е насочено. То трябва да има за цел да замести или допълни социалноосигурително обезщетение, да има характер на оправдана от икономически и социални съображения социална помощ, както и да се определя от законодателство, което установява обективни критерии (вж. посочените по-горе Решение по дело Skalka, точка 25, както и Решение по дело Kersbergen-Lap и Dams-Schipper, точка 30).

33 Що се отнася до връзката между допълнителната помощ и социалното осигуряване, не се спори, че тъй като това обезщетение се отпуска за увеличаване на размера на пенсията за осигурителен стаж и възраст, то е

сродно с последната. Поради това допълнителната помощ, която допълва посоченото в член 4, параграф 1, буква в) от Регламент № 1408/71 обезщетение за старост, има същото като последното приложно поле по отношение на лицата и изисква същата минимална възраст за придобиване на съответното право.

34 По отношение на връзката между допълнителната помощ и социалното подпомагане, както подчертава генералният адвокат в точка 36 от своето заключение, тази помощ има за цел да гарантира на своя получател минимален размер на средства за съществуване, в случай че размерът на пенсията се окаже недостатъчен. В действителност тя се отпуска на лица, навършили възрастта за придобиване на право на пенсия, чиито средства са под минималния размер, определен от националния законодател. Следователно размерът на обезщетението, допълващо средствата на получателите до законоустановен размер, варира в зависимост от споменатите средства. Ето защо личната нужда, тоест индивидуалното материално положение на всеки получател, има решаващо значение. От представените от препращащата юрисдикция сведения е видно, че отпускането на допълнителната помощ не зависи от никакво условие, свързано с периоди на заетост или със заплащане на вноски.

35 Следователно въпросната допълнителна помощ, която притежава черти както на социално осигуряване, така и на социално подпомагане, има смесен характер и следва да се разглежда като специално обезщетение.

Относно характера на допълнителната помощ, който не предполага плащане на вноски

36 Що се отнася до характера на допълнителната помощ, който предполага или не предполага плащане на вноски, от съдебната практика е видно, че определящият критерий в това отношение е свързан с действителния начин на

финансиране на въпросното обезщетение. Съдът проверява дали това финансиране се осигурява пряко или непряко от социални вноски или от публични средства (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело Skalka, точка 28, както и Решение по дело Kersbergen-Lap и Dams-Schipper, точка 36). Тази проверка обаче може да изисква толкова подробен и задълбочен анализ на националното законодателство и практика, че да излезе извън рамките на задачите на Съда в преюдициалното производство и да се окаже, че за да се направи заключителна преценка, е необходимо по-нататъшното сътрудничество на препращащата юрисдикция.

37 В това отношение на първо място следва да се отбележи, както изтъква Комисията, че макар допълнителната помощ да се изплаща от здравните каси, направените от тях разходи впоследствие се възстановяват от Фонда, така че задължението за това обезщетение тежи върху последния.

38 По-нататък следва да се обърне внимание, че както е видно от точка 15 от настоящото съдебно решение, средствата на Фонда се формират основно от общите социални вноски и от социалните вноски по схемата за национално единство, дължими от дружествата.

39 На последно място, що се отнася до естеството на средствата на Фонда, ищецът в главното производство и испанското правителство оспорват единствено квалификацията на общите социални вноски като данъчно облагане. Позовавайки се на Решение от 15 февруари 2000 г. по дело Комисия/Франция (C-169/98, Recueil, стр. I-1049), ищецът в главното производство счита, че общите социални вноски представляват социалноосигурителни вноски и че съответно допълнителната помощ има характер, който предполага плащането на вноски.

40 Налага се следователно да се определи дали вноски като общите социални вноски трябва да се разглеждат като социалноосигурителни вноски или като публични средства, които не притежават характеристиките на такива вноски.

41 Най-напред е необходимо да се отбележи, че по делото Комисия/Франция, довело до посоченото по-горе решение, не е бил поставен специфичният въпрос за квалификацията на общите социални вноски за целите на член 4, параграф 2а от Регламент № 1408/71, а само въпросът в коя държава-членка съответното лице е можело да бъде задължено да заплати тези вноски за целите на член 13 от Регламент № 1408/71.

42 Въпросът за естеството на общите социални вноски се поставя конкретно във връзка със споменатите вноски върху трудовите доходи и заместващите доходи, които във Франция се дължат от заетите и от самостоятелно заетите лица и които, както е видно от предоставената на Съда преписка, са важна част от средствата на Фонда, предназначени да финансират допълнителната помощ.

43 На пръв поглед общите социални вноски върху трудовите доходи и върху заместващите доходи са сходни с вноските по общата схема на социалното осигуряване, по-специално що се отнася до изчисляването на тяхната основа и до способите за тяхното събиране.

44 Още повече че в точка 35 от посоченото по-горе Решение по дело Комисия/Франция Съдът приема, че противно на удръжките, предназначени да посрещнат основните разходи на публичната власт, тези вноски са специално и пряко предназначени да финансират социалното осигуряване във Франция.

45 За да се определи дали допълнителната помощ има характер, който предполага или не плащането на вноски, предназначението на общите социални вноски да финансират социалното осигуряване не е достатъчно, за да докаже, че допълнителната помощ като такава представлява обезщетение, чийто характер предполага плащането на вноски.

46 В това отношение следва да се постави въпросът относно съществуването на установима връзка между допълнителната помощ и общите социални вноски върху трудовите доходи и върху заместващите доходи.

47 Както е видно от предоставените на Съда сведения, връзката между допълнителната помощ и общите социални вноски върху трудовите доходи и върху заместващите доходи изглежда не отговаря на това условие.

48 Явно е, на първо място, че според релевантното национално законодателство Фондът, който предоставя необходимите средства за допълнителната помощ, има за задача да поеме разходите за свързаните с осигурения риск „старост“ предимства, получавани без вноски, които са включени в обхвата на помощите за национално единство и от които допълнителната помощ представлява само ограничена част.

49 На второ място, макар общите социални вноски върху трудовите доходи и върху заместващите доходи да са източник на съществена част от приходите на Фонда, вярно е също така, че тези приходи се формират и от други вноски и удръжки, чиято квалификация като данъчни тежести не се оспорва пред Съда.

50 На трето място, общите социални вноски върху трудовите доходи и върху заместващите доходи финансират не само Фонда, но и други социални схеми.

51 На четвърто място, по отношение на получателите на допълнителната помощ условията за нейното предоставяне и способите за изчисляването ѝ не се определят в зависимост от каквато и да било вноска.

52 Предвид изложените дотук съображения, дори да се предположи, че частта от общите социални вноски, имаща за основа трудовите доходи и заместващите доходи, трябва да бъде определена по-скоро като осигурителна вноска, а не като финансиране с публични средства, явно е, че връзката между посочените вноски и допълнителната помощ не може да бъде окачествена като достатъчно обозрима, за да може тази помощ да се квалифицира като обезщетение, което предполага плащането на вноски.

53 За да прецени дали разглежданото обезщетение има характер, който предполага плащането на вноски, препращащата юрисдикция следва да провери точността на изложеното в точки 48—52 от настоящото съдебно решение.

Относно евентуалното прилагане на преходни мерки

54 По общо правило социалноосигурителните обезщетения по смисъла на Регламент № 1408/71 могат да бъдат прехвърляни за изплащане, тоест правото на такива обезщетения не може да бъде ограничено само до лицата, пребиваващи на територията на компетентната държава-членка. Все пак, както бе отбелязано в точка 27 от настоящото съдебно решение, член 10а от посочения регламент предвижда изключение, що се отнася до посочените в член 4, параграф 2а от същия регламент специални парични обезщетения, получавани без вноски, като запазва получаването на споменатите обезщетения само за лицата, които пребивават на територията на тази държава, доколкото въпросните обезщетения са отбелязани в приложение IIа към регламента.

55 Все пак при включването на член 10а в Регламент № 1408/71 с Регламент № 1247/92 общностният законодател предвижда преходни мерки в член 2 от последния регламент. Параграф 2 от този член, чието съдържание по същество е възпроизведено с Регламент (ЕО) № 3095/95 на Съвета от 22 декември 1995 година (ОВ L 335, стр. 1) в член 95б, параграф 9 от Регламент № 1408/71, се отнася до положението на лице, пребиваващо на територията на държава-членка, различна от компетентната, което не е подало молба за специално обезщетение, въпреки че е отговаряло на условията за отпускане на такова обезщетение преди 1 юни 1992 г, дата на влизане в сила на Регламент № 1247/92, и предвижда, че това лице разполага със срок от пет години, считано от тази дата, за да подаде молба за отпускане на споменатото специално обезщетение.

56 Следователно по силата на тази преходна разпоредба условието за пребиваване трябва да бъде оставено без приложение, когато лице, което отговаря на условията за отпускане на обезщетение като допълнителната помощ преди 1 юни 1992 г., подаде молба в споменатия срок.

57 Според акта за препращане ищецът в главното производство, въпреки че получава френска пенсия за старост от 1 ноември 1991 г., не отговаря на законоустановените условия за отпускане на допълнителната помощ към 1 юни 1992 г. В действителност, както е видно от точка 12 от настоящото съдебно решение, това обезщетение може да бъде отпуснато единствено на лица, получаващи пенсии за старост, които са навършили 65 години или в случай на неработоспособност — 60 години.

58 Комисията изтъква хипотезата, че г-н Perez Naranjo е могъл да се позове на разглежданите преходни разпоредби, ако неработоспособността му преди 1 юни 1992 г. е била доказана.

59 Безспорно е обаче, че от една страна, тъй като е роден на 27 септември 1931 г., ищецът в главното производство не е навършил 65 години към 1 юни 1992 г., и от друга — че той получава пенсия по френската схема, която е отпусната по общия ред, а не поради неработоспособност.

60 Тъй като в това отношение препращащата юрисдикция не е поставила въпрос на Съда, няма основание да се разглежда хипотезата, изтъкната от Комисията.

61 Предвид изложените по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че обезщетение като допълнителната помощ, посочена в частта относно Франция в приложение IIа към Регламент № 1408/71, представлява специално обезщетение. Проверката на начина на финансиране на допълнителната помощ, въз основа на предоставената на Съда преписка, разкрива липса на достатъчно установима връзка между общите социални вноски и разглежданото обезщетение, което води до заключението, че допълнителната помощ има характер, който не предполага плащане на вноски. Все пак, за да прецени дали разглежданото обезщетение има характер, който предполага плащане на вноски, препращащата юрисдикция следва да провери точността на изложеното в точки 48—52 от настоящото съдебно решение.

По съдебните разноски

62 С оглед на обстоятелството, че за страните по главния спор настоящото дело се явява етап от развитието на делото пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Обезщетение като допълнителната помощ, посочена в частта относно Франция в приложение IIa към Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година, представлява специално обезщетение. Проверката на начина на финансиране на допълнителната помощ, въз основа на предоставената на Съда преписка, разкрива липса на достатъчно установима връзка между общите социални вноски и разглежданото обезщетение, което води до заключението, че допълнителната помощ има характер, който не предполага плащане на вноски. Все пак, за да прецени дали разглежданото обезщетение има характер, който предполага плащане на вноски, препращащата юрисдикция следва да провери точността на изложеното в точки 48—52 от настоящото съдебно решение.

Подписи